

MVCRX0960HJO
prvotní identifikátor

odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 3
17034 Praha 7

Č. j. MV- 71931-2/OAM-2026

Praha 29. dubna 2026

Vážený pan

bytem: [REDACTED]

ID datové schránky: [REDACTED]

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen „MV“), odbor azylové a migrační politiky, jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), posoudil žádost o poskytnutí informací, kterou dle § 14 tohoto zákona dne 25. dubna 2026 podal pan [REDACTED] prostřednictvím datové schránky. Prostřednictvím svého dotazu pan [REDACTED] žádal o informace ohledně zkracování délky vydaného povolení k pobytu na základě doložené délky zajištěného ubytování.

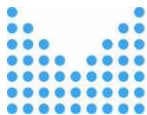
Žádost o poskytnutí informací ze dne 25. 04. 2026 se dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítá ve všech bodech, a to s odkazem na § 2 odst. 4 tohoto zákona.

Odůvodnění:

Dne 25. dubna 2026 byla prostřednictvím datové schránky povinnému subjektu doručena žádost o poskytnutí informací, podaná dle § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím, jejímž prostřednictvím výše uvedený žadatel žádá poskytnutí níže uvedené informace:

„[...]

1. *Jaké konkrétní ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. nebo jiného právního předpisu je právním základem pro praxi OAMP, kdy je platnost povolení k dlouhodobému pobytu omezena datem ukončení platnosti dokladu o zajištění ubytování, a to i v situaci, kdy je potvrzení o studiu vydáno na dobu delší (např. na celý akademický rok)?*

2. *Existuje platný vnitřní předpis, metodický pokyn, stanovisko či jiný závazný interní dokument Ministerstva vnitra (OAMP), kterým se řídí oprávněné úřední osoby při zkracování či stanovování doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na základě délky platnosti dokladu o zajištění ubytování?*
3. *Pokud dokument uvedený v bodě 2 existuje, žádám o poskytnutí jeho elektronické kopie (případně poskytnutí výňatku té části, která se týká výše popsané problematiky postupů při stanovování doby platnosti).*

[...]"

Má-li povinný subjekt při projednání předmětné žádosti postupovat v mezích zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého je tato žádost podána, musí brát ohled na ustanovení § 2 odst. 4 tohoto zákona, podle něž se *povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*

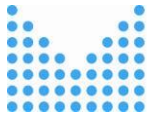
K bodu 1. povinný subjekt uvádí:

Z citovaného ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, mimo jiné vyplývá, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování právního výkladu zákona č. 326/1999 Sb.

Literatura k této tématice dodává, že: „Účelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě zákona o svobodném přístupu k informacím povinny **zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci**, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), **provádět právní výklady**, vytvářet či obstarávat nové informace [...]“ (JELÍNKOVÁ, Jitka a Miloš TUHÁČEK. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2019. Praktický komentář. ISBN 978-80-7552-859-9, s. 25.)

Tuto linii uvažování podporuje i důvodová zpráva k novele zákona, kterou byl včleněn tento paragraf do zákona (č. 61/2006 Sb.), kde se uvádí: „*Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – **zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.** Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.).*

Režim zákona o svobodném přístupu k informacím tak povinnému subjektu nedává povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice, jako je například výklad zákona o pobytu cizinců.

K bodům 2. a 3. povinný subjekt uvádí:

Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt **nedisponuje a není povinen jí disponovat** apod. Tuto argumentační linii podporuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje tři samostatné okruhy situací. Jejich jednotícím prvkem je, že se týkají žádosti o informace, které dosud **neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit**, aby mohl žádosti vyhovět (shodně viz Furek, A.; Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: Linde, 2010, s. 57). Výluku z práva na informace zakotvenou v § 2 odst. 4 uvedeného zákona je třeba vykládat v souladu s jeho účelem, jímž je ochrana povinných subjektů před žádostmi, které by je zatěžovaly povinností provádět právní výklady, zaujímat stanoviska nebo vytvářet či obstarávat nové informace, jimiž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jimi disponovat.

Povinný subjekt nedisponuje vnitřními předpisy, metodickými pokyny, stanovisky či jinými závaznými interními dokumenty, které upravují postup úředních osob, jak je popsán v otázce č. 2., tedy nedisponuje žádnými metodikami, které by stanovovaly postup pro případ, kdy by žadatel o dlouhodobý pobyt za účelem studia doložil kratší doklad o zajištění ubytování, než je délka jeho plánovaného pobytu na území ČR za účelem studia.

Pro účely vyhovění této žádosti by takovou metodiku či jiný interní dokument musel povinný subjekt vytvořit, což zákon v § 2, odst. 4 výslovně odmítá, což podporuje judikatura Nejvyššího správního soudu zmíněná výše. Z toho také vyplývá, že **povinný subjekt nemá povinnost vytvářet či obstarávat nové informace, jimiž nedisponuje a není povinen jimi disponovat.**

Poučení:

Dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, lze proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím povinného subjektu podat odvolání k nadřízenému orgánu, resp. k ministru vnitra. Dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím činí odvolací lhůta 15 dnů a počítá se ode dne následujícího po oznámení rozhodnutí.

Mgr. et Mgr. Pavla Novotná
ředitelka